Þórun Guðmundsdóttir.

920
bór

Þess mannlega Lifs fallvallta Hlutskipte,

hugleidt

til verdugrar utfarar minningar,

Þeirrar Edlagøfugu, Gudhræddu og Dygdumskryddu

Høfdings-Kvinnu

MADAME

Thorúnar Gudmunds Dottur

Er Þann 28. May, 1764. vid sæluhiatlplegan dauda burtkalladiz, epter ad hun hafde vel og gudrækelega framleidt sitt lif i timanum i 44. aar, og þar af i 18. aar vered i ynndælu, hiuskapar bande med Edla-gøfugum Syslumanne Sr. Petre Thorsteinssyne, sem nu asamt þeirra 4. hiart-kærum børnum, syrger og þreyer sitt astudlegt Egta-hiarta.

þa

Hennar andvana Likame med somasamlegre Sorgar-fylgd var heimfærdur til sins hvilldar-stadar i Vallaness-Kyrkiu-Gardi þann Junii 1764.

I Liodum framsett

af

Þeirrar Sælu Høfdings Kvinnu

samt

Edla-gøfugs Sorgar-Hussins

einlægum Elskara og reidubunum þenara

Magnuse Gudmundssyne

Soknar-preste til Hallormsstadar Kyrkiu i Mula-Syslu.

Landsbókasafn

Kaupmannahøfn, 1765.

þrykt af August Friderich Stein.

Melod. Hiartad, þankar, Hugur, Sinne &c.

Sai ſem reiſir vidt um vegu
Viſt mai reyna margt og ſiai,
Adra ſtund af Yndiſlegu,
Adra, þvi ſem kann ad þiai;
Skined, ſtundum ſkurirnar;
Skamtinn lucku oiafnrar:
Þvi allt er her i umbilltingu,
Enn ſidar i ſtadfeſtingu.

Eg framande er i heime,
Einum likur Ferdamann',
(Ef eg hinu, uppi gleymi,
Ottaz mai eg ſynda bann)
Fyrir=komu margir mer
Merkeleger tilburder;
Hvar um nockrer hirda ei pared:
Helld eg þeim ſe midur fared.

Leit

Leit eg snuning heims ai hiole,
Hvort ed odrum toppinn baud,
Med skemtan, leik og heidurs holi;
Hinn let rata i stora naud:
Einn nam risa ai fætur fliott,
Fell þai annar nidur skiott;
Virdtiz mer þai veralldar gæfa
Vanda som, med list ad hæfa.

Allteins nam eg odru sinne
Yfirlita nockra menn,
Sem hofdingianna hai-gunstinne
Hiartad gaufu; og þenkti senn,
Luckulega, holpna, hvar
Heimsins einginn o-trygd var;
Enn þeir reynduz ecke betri
Is-knetti ad lidnum vetri.

So kom eg hvar godz og gardar,
Gull, og audur hofdu stad:
Enn hvad soddan oss umvardar?
Aumlega er skamm-vinnt þad,
Þaingad flycktiz þiosa lid,
Þar kom lika molur, rid;
Ymsir redu ai ad hallda,
Enn eigandinn sins skada giallda:

Sluttadi eg braatt i einu ordi,
Ad audur, vel=lyst, fridleiki
Se ei rettur frama fordi,
Fyrst þad er einn Hiegomi:
Oska=mettur eingin var
a thron settur Luckunnar;
Konguloar vef þeim veika
Vik eg mer fraa litt til reika.

Af gaang=lua illa Halldin
Eg kom fram i nockrum skog,
þar voru tren og alls=kyns alldin;
Onnur mestan gaafu plog,
Enn þo fleiri vollt og veik,
Visin, fuin, rotin, bleik,
Af þvi vondan aavoxt bera,
Upp þau skylldi hoggvin vera:

Undir hiuna skugga skridu
Skepnur margar, væntu hlies;
Enn tren breiddu aptur nidur
Yfir þær, þaa kulldinn bles,
Blodin fogru sifelldt sin;
Sama giordu þau til min,
Heppinn villdi eg her vid bida,
Og hreppa bloma þroskann frida:

I sama bili hardt nam hoggva
Herra skogsins nockra Eik,
Sem allir høfdu ad gædum gloggva,
Geck þai þainki minn ai reik;
Allar hristuz Eikurnar,
Ad hann svo i hasti skar
Besta tred sem biuggum undir;
Boled sveid ai allar lundir:

Pad var eins og dauda domur
Ditti yfir allan lyd,
Pad var allra raust og romur
Ramt adfæri angurs strid,
Serhver vænti, ad hogg eins hart
Hrenuudi gløroøll tren ospart,
Eikin fyrst su allra besta
Ei nam lengur rætur festa:

Eins er þvi og einnig vared;
Undarlegt er Drottins raud,
Bornum hans, sem best er fared,
Burt kippir hans hønd i braud;
Af þvi villd hans ecke var,
Ad allir kemdu hærurnar,
Kortri skamtar af, þeim, alin,
Sem eru kærstu born hanns talin.

Oss er komin sorgar saga,
Su mun lengi gede i
Verda fyrst um vora daga,
Von er ad ei gleymum þvi;
Eikin besta upp er rætt;
Æ hver fær vorn skada bætt!
I hverrar skugga hvilldir festum;
Hun var eins og Modir flestum:

Vøkva sinum vigtuglega
Vorn nam lifga sinnu rann,
Og avøxtunum allawega
Utbytti vid þurftugann;
Bløbinn nakta huldu i hlie,
Hun stod rett o-svignande;
O-vidrin þott ysdu kvisti,
Ecki vid þad bløbin misti.

Eikin Spiallda er ærugnottir
Allra dauda merkiaz let,
Thorun godfræg Gudmundsdottir
Gløggt ad nafni skirnar het,
I endurfæding arfgeng, ad
Øllu i Drottins helgum stad,
Og innskrifud, med Saulu og Sinne,
Af sialfum Gude ai lifs bokinne.

Kostir

Kostir pryddu kyned snialla;
Komin var af bestu rot,
Laung-fedga sem linur falla;
Lærdomur, frægd, æruhot
Þienti og lientiz þeirri ætt:
Þar ad auk menn fai þess gætt,
Ad Herrans lain med hallkvæmt gengi
Hefur fylgt þvi slekti lengi.

Sem fagur-blomgud lilia i lundi,
Lifs af stofni sprottin var
Sira Einari er vid undi
Eydali, og soman bar;
Af þeirri rot var Skailldid skyrt,
Skynsemd bar og allt hyrt
Sira Stephan sem menn kalla
Soknar prest ad Nesi-valla:

Hans var dottir Hofdings Kvinna,
Het Madame Thora su;
Hennar dottir, (eg vil inna)
Öllum Kend ad dygd og tru,
Er Madame Thorun þyd,
Þessi lifir vora tyd;
Hennar barn vor hiartans modir,
Hver nu rakti daudans slodir:

Gud

Gud elskandi, gædda soma,
Goda menn ei Fleiri tel,
Um þau alla rett mau roma,
Naudum drottins fylgdu vel;
Ettarlinur allar þær
Eru dygda Speigill skær;
Af þeirra frelsi giorunz gladir,
I Gudi eru burt sofnadir.

So sem Pessi, Thorun, Gudi
I þeckri vatnslaug helgud var,
Øllum svipt af ofsgnudi,
Annad girntiz hnoss ei par,
Helldur enn kærstan Herra sinn,
Hver henni gaf styrkleikinn,
Ad hugfesta hvad hann villdi,
Og hæfdi þeim, hann elska skylldi.

Guds ihugdi dyra doma,
Dag og nott, med elskuged,
I fram gongu sid og soma,
Serilage hæglæted,
Forelldranna rækte raud,
Rett so gæti til sin naud
Yfirburdum elsku beggia;
Enn Gud nam til hiaulp ad leggia.

Þetta

Þetta rigti rominn hafdi,
Rett sem ætid gods er von;
Einn Edla mann ei vid tafdi,
Er var **Petur Thorsteinsson**,
Villdi hnoßid eignaz, enn
Æruríkur Seliandenn
aðskildi i alla parta
Eckert, nema sialfs hanns hiarta:

Þeßum kostum allvell unni
Ætt-gofugur Hofdinginn;
Hiortun batt i helguninni
Hiartna besti Stiornarinn;
Hiortu likust hellt eg þar,
Hiarta beggia eins lyndt var,
Hvert nam annars hiarta stunda,
I hiartans veru rett samlunda.

Haulfan þridia hofdu tuginn
Hioninn bæde og arid eitt,
Sinn þau bundu saman huginn;
Sorgar var þau ecki neitt:
Tiu sidan frioßom Fru
Fæddi born, i egta tru;
Hrosa Sex i hautigninni,
Hin þeß bida i voninni.

Eg mai segia um þau bædi,
Ad þau baidu Gud um naid
Vitskunnar, so verda nædi
Vel skiliandi um hanns raid;
Þeirra heyrdi hiartans bon
Hann, þeim eins og Salomon
Æru skeinkti audlegd medur;
aist=menn hanns so tidum skedur.

Maitti samt frai ungu airum,
Elsku=verda Høfdings Fliod
Mædaz opt i Siukdom sairum,
Og supa hid beiska Mara=flod;
Sem nam draga allt til eins
Undirbunings dauda meins;
Hun þvi girntiz her vid skilia
Hollds armædu, Guds ad vilia.

Sidarst bana=sottar kendi
Sialfu Drottins husi i,
Hvadan þegar heim burt vendi,
Hiarta=prud, nam lysa þvi,
Ad heimsins ecki sinnti um sid;
Sialfan Drottinn hellt ser vid,
Fiortan daga, mæt, ai medan
Merkilega bio sig hedan:

Hiarta=

Hiarta-styrkinn Sałlar sæta
Sendi henni Drottins nałd,
Vega nesti vist ałgæta,
Vid hvad styrktiz andar dałd:
I styrkleika þessa, þar,
Þegar huin kvedia var,
Hollds aflagdi harma skruda,
Hellt Sałlin til Guds tialldbuda.

Seitian hundrud eru ałra,
Og Sextigir þar i hiał,
Þegar þessi tidin tałra
Tok ad væta augna brał,
Fiogur betur innaz enn;
Og herviftar bardagenn
Fiorutigi vardi vetur
Vid, og Fiogur ałrin betur.

Awi þina adfor bitra!
awi daudi soddan slag!
awi! eg af angist titra,
awi soddan tałra Dag!
Hinn mesti fallinn madur er!
Mællti David um Abner;
Enn her er ałgæt Hofdings Kvinna
Hnigin, sem var rør ad finna.

Eg

Eg samharma giarnan giöre
Godum vinum, nu i hrygd,
Af þvi hana elska kiöri,
Elsku-verda af stakri dygd:
Eptir daudan, au þo hros
aust-vina Guds koma i lios;
Þeirra minning Gud ei gleymir,
Gleymaz ber þvi ecke i heime.

Uppþornada blomstrid bidur,
Borid i sinn hvilldar-stad,
Þar sem einga þvingun lidur,
Þar til verdur forklarad;
Saulin lifir Sælu i,
So ver megum fagna þvi;
Eptir lifir æ i minni
augætt nafn i verolldinni.

Einginn lios i leyni setur,
Logi helldur bordi at,
So ad kunni serhver betur
Sina þionkan veita og tiau:
Hun var sem eitt hentugt lios;
Hun var dygda skærust ros,
Hoglyndid og hegdan skæra
Af henni adrir mauttu læra.

Gulli

Gulli klaıra kostulegri
Kallaz sakir vitskunnar,
I røksemdum elskulegri
Allir hlyddu so sem bar;
Hiartanlega hæglatt ged
Hafdi mestu stilling med,
Vel-talandi i øllum ordum,
Eins og serhvad stædi i skordum.

I Guds otta alla vega
Uppbygdi, med list og daıd
Husid giørvallt heidurlega,
Hvar til þiente vitska og raıd,
Hverri iafnan hellt hun aı,
Hin sem fyrr af Thekoaı:
Hollos var litill hreysti kraptur,
Hinn var mikid stærre aptur.

Blessud var med aud og æru,
Aptur gaf þvi voludum,
Packlætis af þeli skæru
Vid þann sem byr i himninum;
Þvi voru allar hennar her
Hentugustu velgiørder,
Sem hana øllum allavega
Alltid giørdu þægelega.

)(3 Gestry-

Gestrysnina giarnan æsde,
God sem fyrrum Lydia;
Unnustans sem heidri hæsdi,
Og hæversk kona stunda mai:
Maitasemin vigtug var,
Vel temprandi dygdernar;
Þolinmædin þar med blida:
Þad nam ei ai minnstu rida.

I einu vil eg ordi segia:
Ande hun med Christo var,
Sem hennar giørdi hiarta sveigia,
Hønum æ til þocknunar:
Hennar þvi ei verdug var
Verølldin til skemtunar:
Sina taka sona kunne
Sialfur burt frai armædunne.

Edla=gøfug O! Madame
Ertu nu med sigur krans
Augsyn Drottins fyrir framme
I fadme besta unnustans!
Ertu druckin ordin þar
Ut af straumum vellystar!
Daudans grimd ei þar ai þeinkti,
Ad þer Gud dyrdar kronu skeinti:

Blomstrid

Blomstrid vort, ai bloma` airum,
Bloma heims hann svipti þig,
Pa upphio med Sigdi sairum;
Samt i blomi tignarlig
Himins blomstur heitir þu;
Hvar er daudans broddur nu?
Hvitan Stein skal hond þin bera,
Og honum yfir triumphera.

Dyrdlegur þinn daudi reyndiz:
Dyrdlegt frelsi gefid er:
Dyrdleg truar lykt ei leindiz,
Lambsins dyrd var heitin þer:
Dyrdleg gædin þessi þin
Pau eru einnia huggun min,
Þvi tilhlacka somu sidar
Sælufullrar gleditidar.

Lifir þu vid lambsins sidu:
Lifir þu hiai Englum fri;
Lifir her þin liking blidust
Lika þinum bornum i.
Lif þitt Christur ordinn er,
Pai ecki feckstu lifed her:
Soddan skipte, sorg þo berum,
Sailu þinni gratulerum.

Lifdu

Lifdu þvi med lyndi blidu,
Lifdu æ i tru og von,
Lifdu utan lifs aűstridu,
Lifdu **Petur Thorsteinsson**;
aűstvinirnir allir þer
Aptur skilaz blessader;
Sidarst lifdu, svíptur trega
Sialfur med þeim eiliflega.

Børnin ung sem eptir kveina
Anniz best i modur stad
Frelsarinn; so faűi ad reyna
Framkomid se aű þeim þad:
Mer þaű sleppte modir min
Mest eg hreppti lidsemd þin';
Verdi þeim ad aűhrins ordum
Elskubænir hennar fordum.

Þegar loks skal leysa upp hedan,
Laut oss JEsu hallda þer,
Og þar til stunda mest, aű medan
Mætir veitaz timarner;
Hiarta i moti hiarta se
Herna fyrst i naűdenne;
Sidan allir samfagnandi
Seum eitt aű fridarins lande.

